Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 451 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK**
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2025 met refertenummer 134121.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

Gelet op de pleitnota van 7 augustus 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 juli 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgisch minderjarig kind.

1.2. Na vernietiging door de Raad op 23 april 2025 bij arrest nr. 325 626 van een eerdere weigeringsbeslissing, werd op 21 oktober 2025 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.07.2023 werd ingediend door:
Naam: E. (..)
Voorna(a)m(en): D. (..)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (..)1983
Geboorteplaats: Sidi Kacem
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)
om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde E., I. (..) (RR xxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980.
Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 12.11.2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 325 626 dd. 23.04.2025, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.
Art. 40ter, §2, 3°: "de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument."
Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen en draagt hij ook niet de daadwerkelijke zorg.
Uit het vonnis van de familierechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 06.05.2024 blijkt dat het volgende werd beslist: (zie infra)
- *Gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag. Bij deze dient opgemerkt te worden dat het ouderlijk gezag het wettelijke recht en de plicht is om over een kind te beslissen en het op te voeden, terwijl daadwerkelijke zorg de fysieke en dagelijkse verzorging van een kind inhoudt. Het is mogelijk dat een ouder het ouderlijk gezag uitoefent zonder het kind dagelijks te verzorgen.*

Het concept van daadwerkelijke zorg dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun, hetwelke impliceert de derdelands ouder materiële steun biedt aan het EU-kind en beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor zijn kind te zorgen.

- *Het kind zou verblijven en ingeschreven staat bij de moeder*
- *Onderhoudsbijdrage van 150 EUR/ maand van de vader aan de moeder*
- *Omgangsrecht voor vader waarbij het kind één weekend om de 14 dagen bij de vader zal verblijven*

Betrokkene deed op 18.11.2020 zowel een aanvraag tot erkenning van het minderjarige kind I. E.-S. (..) (lees; de referentiepersoon) als een aanvraag tot erkenning van zijn buitenlands huwelijk (met de moeder van de referentiepersoon) met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, beiden werden geweigerd op 11.01.2021. Op 19.04.2021 erkende de Rechtbank van eerste aanleg, afdeling Antwerpen middels vonnis het vaderschap van betrokkene van kindje I. (..). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene verdere stappen heeft ondernomen om zijn vermeende huwelijk met mevrouw E.-S. (..) alsnog te laten erkennen. Wel blijken uit de talrijke PV's de terugkerende spanningen tussen betrokkene en mevrouw E.-S. (..) en haar zoon uit een andere relatie. Uit de PV's blijkt dat betrokkene reeds sedert eind 2021 op een ander adres zou verbleven hebben en dat de relatie toen reeds verbroken werd. Mogelijks werden erna de plooien terug glad gestreken.
Wat er ook van zij, in deze situatie van spanningen met de moeder van het kind heeft de betrokkene geen enkele poging ondernomen om zijn omgang met zijn minderjarige zoon te vrijwaren, en dit tot op datum van 26.02.2024, middels verzoekschrift bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank. Het is in die zin opvallend dat de betrokkene pas na een vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken dd 26.01.2024 ter staving van de financiële en affectieve band met zijn zoon gezien de stopzetting van de officiële samenwoonst met zijn zoon gedurende de looptijd van de aanvraagprocedure, een verzoekschrift heeft ingediend bij de Familierechtbank te Antwerpen. Met de toegevoegde vonnissen dd 15.04.2024 en 06.05.2024 bevestigt de betrokkene dat hij het ouderlijk gezag deelt met de moeder, en mede

het recht van bewaring heeft, met een omgangsregeling en een vaststelling van een onderhoudsbijdrage. Echter, louter een vonnis zegt niets over de daadwerkelijke zorg die een ouder opneemt in de opvoeding van een minderjarige, zoals ook gestipuleerd in artikel 40ter, §2, 3°. Ter staving hiervan legt de betrokkene enerzijds bewijzen van maandelijkse overschrijvingen voor tussen oktober 2023 en juli 2024 aan de moeder van het kind I. (..) voor een bedrag van 150 euro, een arbeidscontract, loonfiches, en een attest van het OCMW, waarmee hij aantoont dat hij de onderhoudsbijdrageverplichting tot hiertoe nakomt en kan nakomen.
Echter, de daadwerkelijke zorg impliceert meer dan een loutere financiële bijdrage in de zorg voor een kind. Het impliceert een actieve participatie in de opvoeding en de ontwikkeling van een kind, een uiting geven aan significante investering in een affectieve relatie met het kind, in effectief beleefde en intense gezinsbanden, ook in een situatie waarin geen samenwoonst is met het kind. Hier worden de grenzen van die daadwerkelijke zorg voor de betrokkene mede bepaald door de omgangsregeling. Echter, op basis van de stavingsstukken voorgelegd door de betrokkene kan deze door het vonnis gedicteerde daadwerkelijke zorg niet worden vastgesteld. Er liggen foto's voor van betrokkene en kind, één reeks zonder datumindicatie, één reeks met datumindicatie dd. 19.12.2023, 20.12.2023, en 01.01.2024, en een laatste reeks met datum van 08.05.2024. Foto's zonder datum laten niet toe de frequentie en intensiviteit van het contact te beoordelen en worden niet weerhouden als valabel bewijs van de band. Voor het overige liggen slechts foto's van 4 contactdagen voor, wat geenszins blijkt geeft van een nakoming van de omgangsregeling zoals gestipuleerd in de vonnissen dd 15.04.2024 en 06.05.2024. Als de betrokkene zijn minderjarige zoon slechts op 4 dagen heeft ontmoet in de periode december 2023 – mei 2024, kan niet gesproken worden van daadwerkelijke zorg van de betrokkene voor zijn minderjarige zoon. De vaststelling dat de betrokkene niet afdoende aantoont dat hij de afspraken aangaande de daadwerkelijke zorg voor zijn zoon zoals gestipuleerd in vonnis dd 06.05.2024 waarmaakt, wordt ook bevestigd door een klacht van zijn ex-partner dd 24.06.2024 dat de betrokkene de afspraken met betrekking tot reizen naar het buitenland in vonnis dd. 06.05.2024 niet nakomt. Bovenop de vaststelling dat de betrokkene deze minimale afspraken voor contact met zijn minderjarige zoon zoals gestipuleerd in het vonnis dd 06.05.2024 niet naleeft, blijkt ook uit de resem aan PV's dat meneer E. (..) alleminst instond/staat voor een stabiel gezinsklimaat. Daadwerkelijke zorg betekent ook voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat voor een minderjarige, iets wat op basis van de historiek aan PV's waarin betrokkene wordt aangeklaagd niet kan blijken.
Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een Belgisch minderjarig kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsband te creëren (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de RVV).
De referentiepersoon verblijft sinds de geboorte bij de moeder, samen met de andere kinderen uit vroegere relaties van mevrouw E.-S. (..). Uit de voorgaande analyse blijkt dat de moeder de voornaamste zorgdrager is voor de kinderen. De minderjarige kinderen en de moeder hebben de Belgische nationaliteit en zijn op het adres van de moeder ingeschreven. Verder verblijf van de kinderen in België hoeft dus geenszins verhinderd te worden doordat betrokkene het verblijfsrecht heden niet krijgt. Uit niets van wat voorligt blijkt dat de moeder de opvoedkundige rol niet onafhankelijk zou kunnen opnemen, wel integendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw E.-S. (..) zich bedreigd voelt door de aanwezigheid van de betrokkene. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat de moeder reeds geruime tijd niet tewerkgesteld is via loondienst en de voorgelegde stukken voorzien bewijs dat de betrokkene haar financieel ondersteunt. Echter, niets sluit uit dat betrokkene de financiële steun verderzet vanuit het buitenland, zonder dat hij het verblijfsrecht heeft bekomen. Verder kan de betrokkene vanuit zijn herkomstland of het land waar hij zich zou vestigen contact met zijn zoon onderhouden via telefoon en andere online communicatiemiddelen. Daarnaast zou zijn zoon, onder de begeleiding van een volwassene, tijdens schoolvakanties de betrokkene kunnen bezoeken op de plaats waar hij legaal kan verblijven. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn.
De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).
Gezien niet kan blijken dat betrokkene de daadwerkelijke dagdagelijkse zorg draagt over het kind, is §3 van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 van toepassing: "§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."
Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een Belgisch minderjarig kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren. (Arrest RVV met nr. 276.347 dd. 23.08.2022). Als er toch

effectief al die tijd (al of niet ononderbroken) contacten zijn geweest tussen betrokkene en zijn minderjarige kind waardoor enige betrokkenheid, persoonlijke banden, en daadwerkelijke zorg zou kunnen blijken, mag aangenomen worden dat betrokkene betekenisvolle documenten kan voorleggen. Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontlenen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten (en met welke regelmaat) desgevallend plaatsvonden, alsook het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt en opnam om effectief duurzame, standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren. Er kan in elk geval geen afhankelijkheid blijken uit het dossier, gelet het kind zonder meer verder in België kunnen verblijven is samen met de moeder die de stabiele factor voor het gezin uitmaakte en instond voor de dagdagelijkse zorgen, onderhoud, opvoeding en materiële voorzieningen van het kind. Er kan niet worden opgemaakt op welke manier betrokkene heden bijdraagt aan de opvoeding en het gezinsbudget, noch hoe hij in het verleden zijn vaderrol opnam tijdens zijn afwezigheid.
Concluderend kan gesteld worden dat er geen afhankelijkheid kan blijken en geen sprake is van hechte familiebanden met zijn kind zoals vereist in de zin van § 3 artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 40ter §2, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:
Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.
De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.
Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[…]"
Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.
Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:
a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 21.10.2025) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;
De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.
Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.
Artikel 40ter §2 , 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"[…]
3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.
[…]
§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. […]"
Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr.
28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
In casu is de bestreden beslissing van 21 oktober 2025 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.
Bovendien legt het zorgvuldigheidsbegingsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat essentiële en uitermate relevante gegevens – met name dat de raadsman van verzoeker bijkomende documentatie en uitleg aan verwerende partij bezorgde op 23/03/2022 (E-mail dd. 29/04/2024 naar Bureau verblijf40 bij DVZ Brussel en E-mail dd. 07/07/2024 naar Bureau verblijf40 bij DVZ Brussel;) – NIET in overweging werden genomen om tot de bestreden beslissing te komen, terwijl dergelijke essentiële gegevens door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.
Kortom, stelt verwerende partij dat verzoeker niet de daadwerkelijke zorg op zich neemt van het minderjarig Belgsich kind, van wie het niet betwist wordt dat verzoeker de vader is.
Er wordt niet betwist dat de moeder van het minderjarig kind niet aan het werken is.
Er wordt niet betwist dat er vonnissen bestaan die de omgang regelen met zijn Belgisch minderjarig kind.
Er wordt niet betwist dat verzoeker het gemeenschappelijk ouderlijk gezag over het minderjarig kind heeft en aldus zo ook het recht van bewaring heeft.
Dat het niet wordt betwist dat verzoeker zijn onderhoudsbijdrage maandelijks betaalt en zijn kind op regelmatige, (lees overeenkomstig de omgangsregeling in het vonnis) ziet en mee aan de opvoeding en opleiding van het kind bijdraagt.
Verwerende partij betwist in wezen de duurzaamheid van deze banden en hoe ze 'hard" worden gemaakt ten opzichte van verwerende partij.
Verwerende partij heeft al geprobeerd te weren uit het leven van zijn minderjarig kind, door artikel 43 van de Vreemdelingenwet aan te halen, maar daarin niet slaagde in de ogen van de Raad.
Verder verwijst verweerder naar de term "daadwerkelijke zorg" van artikel 40ter § 2 ,3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft de "daadwerkelijke zorg" op zich te hebben genomen. Daar gebruikt verweerder voor de invulling van deze term "daadwerkelijke zorg" voor verzoeker onbegrijpelijke termen.
Deze "daadwerkelijke zorg" zou volgens verweerder nu eens moeten bestaan in een "vonnis" die deze daadwerkelijke zorg zou moeten aantonen. Echter in het bewuste wetsartikel wordt de "daadwerkelijke zorg" niet gedefinieerd en is de door verweerder aangegeven invulling daarvan in strijd met het wetsartikel zelf, zodat verweerder een bijkomende voorwaarde toevoegt aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.
Volgens de lezing die verzoeker aan de "daadwerkelijke zorg" geeft moet dit met "alle middelen van recht" kunnen worden aangetoond, inclusief getuigenverklaringen.
Wanneer verweerder zelfstandig invulling geeft aan de term "daadwerkelijke zorg" door het bijbrengen van een "vonnis" voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.

Verder verwijst verweerder naar de term "daadwerkelijke zorg" van artikel 40ter § 2 ,3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft de "daadwerkelijke zorg" op zich te hebben genomen. Daar gebruikt verweerder voor de invulling van deze term "daadwerkelijke zorg" 'voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat".
Wanneer verweerder zelfstandig invulling geeft aan de term daadwerkelijke zorg door "het voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat" voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.
Immers, de term "daadwerkelijke zorg" is ingevoegd bij door Wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, BS. 22 augustus 2024, (in werking dd. 01/09/2024).
Deze wet trad in werking op 01/09/2024 en verzoeker werd nooit gevraagd om tevens de "daadwerkelijke zorg" over zijn kind bij te brengen.
Alleen werd hem op 19/12/2023 gevraagd om de "financiële en affectieve banden" met zijn kind bij te brengen. Verzoeker bracht de nodige vonnissen van de Familierechtbank en de foto's en betalingen van de onderhoudsbijdrage bij.
De vreemdelingewet definieert niet was "de daadwerkelijke zorg" betekent zodat verwerende partij geen specifieke invulling mag aan geven.
De verblijfsaanvraag van verzoeker dateert van 28/07/2023 en de nieuwe term "daadwerkelijke zorg" trad in werking op 01/09/2024. Verwerende partij nam pas de bestreden beslissing op 21/1/2024, zijnde 2 maanden na de inwerkingtreding van de nieuwe term 'daadwerkelijke zorg", gezien sinds de verbreking van het arrest van de Raad verzoeker geplaatst worden in de situatie zoals deze bestond net op voor de eerste weigeringsbeslissing (bijlage 20 zonder BGV) door verwerende partij. Gezien de vernietiging werkt met een retro-actieve wijze, wordt van verwerende partij verwacht zich ook in de situatie zich te begeven en eventueel bijkomende documenten / stukken bij te vragen, rekening houden met de huidige gewijzigde / aangepaste wetgeving.
Verwerende partij heeft in het verleden (lees: 19/12/2023) (zie administratief dossier) reeds aan verzoeker om bijkomende stukken/documenten gevraagd om de actuele situatie van verzoeker te kunnen beoordelen, maar heeft in casu nagelaten verzoeker dezelfde gelegenheid te geven deze "daadwerkelijke zorg" (wat het ook moge betekenen) aan te tonen met allerlei stukken /documenten.
Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).
Verder meent verzoeker dat hij afdoende heeft aangetoond een belangrijke vaderfiguur te zijn in leven van zin minderjarig kind.
Verder heeft verzoeker vonnissen na te leven, zodat verwerende partij niet kan gevolgd worden dat de contacten via telecommunicatiemiddelen zou moeten gaan, terwijl er een Belgisch vonnis bestaat dat moet worden nageleefd en werking erga omnes heeft.
Het is duidelijk dat verwerende partij niet altijd geneigd is om gerechtelijke beslissingen na te leven, totdat deze tot dwangsommen wordt veroordeeld.
In de zaak van verzoeker is het juist verwerende partij die de vorming en de verdere ontplooiing van de omgang van verzoeker met zijn kind in de weg staat en hem doodgraag uit het Belgisch grondgebied wil zin.
Verzoeker heeft weldegelijk zijn aandeel in de opvoeding en opleiding van zijn kind en heeft dit minstens afdoende aangetoond.
De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren.
Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter § 2, 3° en §3 van de Vreemdelingenwet, en het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onevenredig, kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigt te worden.
Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

In haar pleitnota stelt verzoekende partij met betrekking tot het eerste middel:

"Eerste middel: schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, en van artikel 40ter, § 2, 3° en § 3 Vw.
2.1. Stand van zaken:
Verzoeker is de vader van een Belgisch minderjarig kind, E. I. (..), geboren op (..) 2020, over wie hij het gemeenschappelijk ouderlijk gezag – met inbegrip van het recht van bewaring – uitoefent.

Dat verzoeker de vader is, dat hij dit gezag uitoefent, dat hij zijn onderhoudsbijdrage betaalt en dat hij zijn kind ziet overeenkomstig de vonnissen van de Familierechtbank Antwerpen, wordt nergens betwist.
Verwerende partij weigert niettemin het verblijf omdat verzoeker niet zou hebben aangetoond de "daadwerkelijke zorg" in de zin van artikel 40ter, § 2, 3° Vw. op zich te nemen, en vult dat begrip zelfstandig in als het voorleggen van een specifiek vonnis en het "voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat" – vereisten die de wettekst niet stelt.
2.2. Bij gebrek aan betwisting:
Verwerende partij heeft dit uitgangspunt, noch de erop gebaseerde juridische kwalificatie, op enige wijze bestreden. Er ligt in het dossier dan ook geen enkel element voor dat de hierna uiteengezette juridische beoordeling kan tegenspreken.
2.3. Bespreking:
Het begrip "daadwerkelijke zorg" werd pas ingevoerd bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024, in werking sinds 1 september 2024) en wordt door de wetgever nergens gedefinieerd. Een onbepaald wettelijk begrip mag door het bestuur niet eenzijdig en restrictief worden ingevuld op een wijze die aan de wet een voorwaarde toevoegt die deze niet bevat; dit zou zowel het legaliteitsbeginsel als artikel 40ter, § 2, 3° Vw. zelf schenden. Door de "daadwerkelijke zorg" te herleiden tot het voorleggen van één welbepaald soort stuk, terwijl de wet toelaat dat dit met alle middelen van recht – getuigenverklaringen inbegrepen – wordt aangetoond, overschrijdt verwerende partij de haar toegemeten beoordelingsruimte.
Bovendien werd verzoeker nooit uitgenodigd om zich specifiek over dit – nieuwe – wettelijke criterium uit te spreken. Op 19 december 2023, dus vóór de inwerkingtreding ervan, werd hem enkel gevraagd zijn "financiële en affectieve banden" met zijn kind aan te tonen, wat hij ook deed aan de hand van vonnissen, foto's en betalingsbewijzen. Ingevolge de vernietiging bij arrest nr. 325.626 werd verzoeker teruggeplaatst in de situatie zoals die bestond vóór de eerste weigering, met een attest van immatriculatie, zonder bijkomende instructies. Het is vaste rechtspraak dat het bestuur, wanneer het na een vernietiging opnieuw over eenzelfde aanvraag moet oordelen, dit dient te doen op grond van een hernieuwd en volledig onderzoek, rekening houdend met alle op het ogenblik van de nieuwe beslissing gekende gegevens én toepasselijke wetgeving.
Waar de bestreden beslissing van 21 oktober 2025 dateert van ná de inwerkingtreding van het nieuwe begrip, mocht van een zorgvuldig bestuur op zijn minst worden verwacht dat het verzoeker de gelegenheid zou bieden zich hierover uit te spreken – temeer nu het dit voor een ander criterium, in het verleden, wél deed. Dat is niet gebeurd: verzoeker werd op geen enkel moment gehoord over zijn concrete, actuele opvoedingssituatie, hoewel de zorgvuldigheidsplicht net vereist dat het bestuur pas na behoorlijk onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens beslist (cf. R.v.V. arrest nr. 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.; R.v.V. arrest nr. 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).
Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de bijkomende documentatie die verzoekers raadsman haar op 29 april 2024 en 7 juli 2024 overmaakte, hoewel deze zich in het administratief dossier bevindt. Het achterwege laten van elke vermelding van deze – voor de beoordeling van de "daadwerkelijke zorg" bij uitstek relevante – stukken, maakt de motivering niet afdoende in de zin van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vw., en getuigt van een kennelijk onzorgvuldig bestuur (R.v.St. nr. 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010).
Het eerste middel is derhalve gegrond, des te meer nu verwerende partij dit op geen enkele wijze heeft weerlegd of ook maar becommentarieerd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwijst naar de juridische grondslag, met name artikel 40*ter*, §2, (eerste lid) 3° en §3 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie waarbij wordt toegelicht waarom uit de door haar voorgelegde documenten niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*ter*, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald het daadwerkelijk zorg dragen voor het Belgisch minderjarig kind, om het verblijf te verkrijgen als ouder van het

Belgisch minderjarig kind, zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing. Verder wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 40*ter,* §3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft het evenredigheidsbeginsel.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 3° en §3 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"§2
De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
(..)
3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.
(..)
§3
Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."

Met de invoering van een verblijfsrecht voor een ouder van een Belgisch minderjarig kind dat niet reeds zijn rechten van vrij verkeer uitoefende, beoogde de wetgever specifiek gevolg te geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), met name het arrest *Ruiz Zambrano*, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het VWEU (*Parl.St*. Kamer 2010-2011, nrs. 53-443/17, 18 en 20). In de zaak *Zambrano* (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) oordeelde het HvJ dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.

Oorspronkelijk voorzag artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind, los van het bewijs van identiteit, enkel de voorwaarde dat deze ouder het kind moet begeleiden of vervoegen. Het '*begeleiden of vervoegen'* houdt in dat de derdelander ouder met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Met de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) vonden ook de voorwaarden van het uitoefenen van ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en van '*daadwerkelijke zorg'* ingang. Dit om de wettekst meer in lijn te brengen met de rechtspraak van het HvJ inzake het afgeleide recht op verblijf in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg en om een aantal vastgestelde misbruiken te voorkomen. In de voorbereidende werken inzake het *in casu* toepasselijke artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt dit toegelicht als volgt: "*In de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers veelvuldig vastgesteld dat ouders van een minderjarige Belg die gedeeltelijk uit hun ouderlijk gezag werden ontzet of die slechts over een beperkt omgangsrecht met de minderjarige Belg beschikken ten gevolge van een gerechtelijke veroordeling, alsnog een verblijfsrecht aanvragen en verkrijgen op grond van de ruime bepaling voorzien in het actuele artikel 40ter, § 2, eerste lid, onder 2° van de Wet van 15 december 1980. Teneinde dergelijk oneigenlijk gebruik van de gezinsherenigingsprocedure te voorkomen, wordt voortaan vereist dat de ouder die de minderjarige Belg op het Belgische grondgebied begeleidt, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over Belg uitoefent, alsook daadwerkelijk zorg draagt voor de Belg. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelander-ouder zich niet kan beroepen op een afgeleid recht op verblijf wanneer, bij wijze van voorbeeld, de daadwerkelijke zorg exclusief door de andere ouder wordt gedragen."* (*Parl.St.* Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 52-53).

In een verder verslag heeft de toenmalige staatssecretaris verduidelijkt hoe het begrip '*daadwerkelijke zorg'* moet worden begrepen: "*Het concept "daadwerkelijke zorg" dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als het op zich nemen van dagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van daadwerkelijke zorg, aangezien mag worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf voor de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien het verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is*." (*Parl.St*. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/4, p. 15). Inzake hetzelfde concept van "*daadwerkelijke zorg*" in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet voegde de wetgever hier nog aan toe dat dit concept "*naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun*" omvat (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 39-40).

In artikel 40*ter*, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende bepaald:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."
Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever aldus een extra garantie wenste in te bouwen in het licht van artikel 20 van het VWEU zoals geïnterpreteerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.7. Gelet op voorgaande en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij blijkens de gegeven motivering in de bestreden beslissing het begrip *"daadwerkelijke zorg"* wel degelijk geduid conform hetgeen de wetgever met dit begrip bedoeld heeft. De Raad leest zo immers in de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij vereist dat verzoekende partij de daadwerkelijke zorg zou moeten aantonen via een vonnis. Zo wijst de verwerende partij er enkel op dat uit de verschillende vonnissen van de familierechtbank die verzoekende partij had voorgelegd enkel blijkt dat haar vaderschap van het minderjarig Belgisch kind erkend werd, dat tevens de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag (incluis het recht van bewaring) werd vastgesteld alsook een omgangsregeling en de betaling van een onderhoudsbijdrage werd uitgewerkt, doch dat dergelijke vonnissen niets zeggen over de daadwerkelijke zorg die een ouder opneemt in de opvoeding van een minderjarige, zoals gestipuleerd in artikel 40*ter,* §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Daarbij duidt de verwerende partij dat het concept *"daadwerkelijke zorg"* dient begrepen te worden als *"het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun, hetwelke impliceert de derdelands ouder materiële steun biedt aan het EU-kind en beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor zijn kind te zorgen."* Zoals gesteld is deze uitlegging geheel conform hetgeen de wetgever voor ogen had met de invoering van dit concept. Er kan uit de gegeven motivering geenszins blijken dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt aan artikel 40*ter,* §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of het begrip verengd zou hebben tot de voorwaarde dat zij dient te voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij via schrijven van 26 januari 2024 uitdrukkelijk gevraagd werd om bewijzen voor te leggen van haar financiële en/of affectieve band met het minderjarig Belgisch kind. Dit werd haar betekend op 30 januari 2024. Naar aanleiding hiervan heeft verzoekende partij volgende stukken voorgelegd:

- drie vonnissen van de familierechtbank met betrekking tot de erkenning van haar vaderschap, de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag (incluis het recht van bewaring), de uitwerking van een omgangsregeling en de betaling van een onderhoudsbijdrage van 150 euro per maand;
- verschillende foto's waarvan sommigen ongedateerd en anderen gedateerd;
- bewijs betaling onderhoudsbijdrage van 150 euro in de maanden oktober 2023 tot en met juli 2024.

Verzoekende partij toont met haar niet-geconcretiseerd betoog dat de verwerende partij stukken die zij via mail van 29 april 2024 en 7 juli 2024 aan het bestuur heeft overgemaakt niet aan dat de verwerende partij enig aan haar overgemaakt relevant gegeven veronachtzaamd heeft. Het komt de verzoekende partij immers toe duidelijk aan te geven met welk aan het bestuur overgemaakt relevant gegeven de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Louter verwijzen naar niet gespecificeerde stukken, terwijl uit de gegeven motivering blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de vonnissen, de verschillende foto's en de betalingen van de onderhoudsbijdrage, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de verwerende partij enig dienstig gegeven veronachtzaamd heeft.

Zo heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet toelaten aan te tonen dat zij de daadwerkelijke zorg opneemt voor haar Belgisch minderjarig kind in de zin van artikel 40*ter,* §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld en hetgeen op lezing van de voorgelegde vonnissen geenszins een kennelijke onredelijke motivering is, heeft de verwerende partij vastgesteld dat via de vonnissen wel het vaderschap en de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag (incluis het recht van bewaring) vaststaat alsook dat blijkt dat er een omgangsregeling en de betaling van een onderhoudsbijdrage werd uitgewerkt, maar dat deze vonnissen niks zeggen over het feit of verzoekende partij ook *de facto* de daadwerkelijke zorg voor haar kind opneemt. De verwerende partij erkent daarbij dat verzoekende partij wel maandelijks een onderhoudsbijdrage van 150 euro betaalt, maar zij wijst er terecht op dat een loutere financiële bijdrage niet afdoende is om te spreken van daadwerkelijke zorg, aangezien daadwerkelijke zorg ook een actieve participatie in de opvoeding en de ontwikkeling van het kind impliceert. Verzoekende partij betwist verder ook niet dat zij verder slechts verschillende foto's heeft voorgelegd, al dan niet gedateerd, en zij voert evenmin enig concreet verweer aan tegen de vaststelling van de verwerende partij dat de ongedateerde foto's niet toelaten de frequentie en intensiviteit van het contact te beoordelen en de gedateerde foto's slechts beperkte contactdagen vermelden zodat geenszins blijkt dat verzoekende partij de omgangsregeling zoals gestipuleerd in de vonnissen nakomt. Dit alles nog temeer uit

een klacht van haar ex-partner, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekende partij de gemaakte afspraken niet zou naleven.

Door te benadrukken dat niet betwist wordt dat zij de vader is van het Belgisch minderjarig kind, de moeder van het kind niet werkt, er vonnissen zijn die de omgang regelen, zij gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefent en aldus ook het recht van bewaring heeft, zij onderhoudsbijdragen betaalt en zij voorhoudt dat zij haar kind op regelmatige basis ziet conform de uitgewerkte omgangsregeling alsook betoogt dat zij wel degelijk haar aandeel in de opvoeding en opleiding van haar kind afdoende heeft aangetoond, doet verzoekende partij niet meer dan alle elementen benoemen waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden en haar subjectieve overtuiging poneren dat zij met de door haar voorgelegde stukken wel degelijk de vereiste daadwerkelijke zorg voor haar kind heeft aangetoond. Dergelijk betoog volstaat evenwel niet om afbreuk te doen aan de omstandige en niet-kennelijk onredelijke motivering dat de door haar voorgelegde stukken niet afdoende zijn om een daadwerkelijke zorg voor het kind aannemelijk te bevinden. Hetzelfde geldt voor waar zij betoogt dat de vonnissen haar opleggen om de uitgewerkte regeling na te leven en waar zij onterecht lijkt voor te houden dat deze vonnissen inhouden dat de verwerende partij verplicht zou zijn om haar het verblijfsrecht toe te kennen. Nogmaals herhaalt de Raad dat het de verwerende partij toekomt na te gaan of verzoekende partij heeft aangetoond te voldoen aan de wettelijke vereisten zoals gestipuleerd in artikel 40*ter,* §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde vonnissen doch op goede gronden geoordeeld dat deze vonnissen niet aantonen dat verzoekende partij ook daadwerkelijk de zorg draagt voor haar minderjarig kind en is zij nagegaan of er andere elementen voorliggen die dat wel aantonen, *quod non.* Verzoekende partij keert ook de zaken om waar zij betoogt dat het de verwerende partij is die de *"vorming en de verdere ontplooiing van de omgang (..) met (haar) kind in de weg staat"* nu de verwerende partij niet meer heeft gedaan dan nagegaan of zij daadwerkelijk de zorg draagt voor haar kind. Zo verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dan heeft zij (voor zover zij ook aan de andere gestelde wettelijke voorwaarden voldoet) een recht op gezinshereniging. Het komt evenwel haar toe om dit aan te tonen, hetgeen zij blijkens de niet-kennelijke onredelijke motivering van de verwerende partij niet heeft gedaan.

2.8. Waar verzoekende partij er verder op wijst dat haar aanvraag dateert van voor de wijziging van artikel 40*ter* via de wet van 10 maart 2024 wijst de Raad erop dat de voormelde wet van 10 maart 2024 geen overgangsmaatregelen voorziet. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (*Cass*. 18 maart 2011, AR C100015N; *Cass*. 28 februari 2003, AR C100603N; *Cass*. 6 december 2002, AR C000176N; *Cass*. 14 februari 2002, AR C000350N; *Cass*. 12 januari 1998, AR S970052F). Van dit laatste is in het geval van verzoekende partij geen sprake. Aldus moet worden aangenomen dat de aanvraag van verzoekende partij op 21 oktober 2025 correct werd beoordeeld in het licht van de op dat moment geldende wettekst.

Nu het *in casu* toepasselijke artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet reeds sinds de inwerkingtreding ervan op 1 september 2024 uitdrukkelijk bepaalt dat "*"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*
(..)3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.
(..)" kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing niet geïnformeerd is over de daadwerkelijke zorg-vereiste. Het loutere feit dat haar aanvraag dateert van 28 juli 2023 en aldus voor de inwerkingtreding van het *in casu* geldende artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet doet aan voorgaande geen afbreuk, temeer iedereen geacht wordt de wet te kennen, de verzoekende partij blijkens nazicht van het administratief dossier ook werd bijgestaan door haar advocaat die zeker geacht mag worden de wet te kennen, en de bestreden beslissing pas getroffen werden op 21 oktober 2025, hetzij meer dan een jaar na de inwerkingtreding van voormeld artikel 40*ter*, zodat verzoekende partij na de vernietiging door de Raad van een eerste weigeringsbeslissing bij arrest van 23 april 2025 ruimschoots de gelegenheid had om haar aanvraag aan te vullen en het bestuur op de hoogte te stellen van de volgens haar geldende elementen die de daadwerkelijke zorg konden aantonen.

Nog naast de vaststelling verder dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat haar de mogelijkheid werd ontnomen om alle nuttige inlichtingen aan het bestuur over te maken ten einde de daadwerkelijke zorg aan te tonen, dient verder ook alleszins gesteld dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij nog andere dienstige stukken aan het bestuur had kunnen overmaken die tot een andere beoordeling inzake de daadwerkelijke zorg-vereiste aanleiding hadden kunnen geven. Immers doet zij in onderhavig verzoekschrift en pleitnota niet meer dan te verwijzen naar de door haar aan het bestuur voorgelegde stukken dewelke het bestuur in overweging heeft genomen. Door de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat zij met deze stukken *"afdoende heeft aangetoond een belangrijke vaderfiguur te zijn in leven van zin minderjarig kind"* slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat de voorgelegde stukken niet toelaten vast te stellen dat er sprake is van een daadwerkelijke zorg voor haar minderjarige zoon.

Verzoekende partij overtuigt gelet op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat zij een aanvraag heeft kunnen doen en in het kader daarvan alle nuttige inlichtingen kon overmaken aan het bestuur om aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging met haar minderjarig kind niet waar zij meent dat zij nog had moeten gehoord worden. Dit nog temeer niet blijkt dat zij in kader van dergelijk gehoor elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.9. Met haar betoog, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht juncto schending artikel 40ter § 2, 3° van de Vreemdelingenwet juncto het zorgvuldigheidbeginsel.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:
Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:
"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat er geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe het verblijf van een vreemdeling te weigeren.
De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij het Belgisch kind dewelke de vaderfiguur in haar leven zal missen.
De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.
Wanneer er echter sprake is van een situatie weigering van verblijf, dan vormt een zulke maatregel (lees: de bestreden beslissing) een inmenging in de uitoefening van het recht op de eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven.
Het evenredigheidsbeginsel / evenredigheidstoets vervat in artikel 8 EVRM impliceert dat er een belangenafweging is waarbij een "fair balance" moet gevonden worden tussen het belang van de vreemdeling (lees: verzoeker) en diens familie en het belang van de Staat waar verzoeker verblijf (lees: Belgische openbare orde/ nationale veiligheid) (EHRM dd. 09/10/2003, Slivenko / Letland (GK), § 113; EHRM dd. 23/06/008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).
Zo heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria uitgewerkt die de nationale overheden dienen te respecteren bij het maken van de billijke belangenafweging, de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM dd. 02/06/2015, nr. 6009/10, K.M. / Zwitserland, § 51):
Het betreft met name:
1. *de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf;*
2. *de duur van het verblijf in het gastland;*
3. *het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;*
4. *de nationaliteit van alle betrokkenen;*

5. de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
6. de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
7. de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
8. de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien zij/hij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die de terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken;
9. het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
10. de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.
Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM dd. 23/06/008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).
Specifiek wat het 9de criterium bevat, merkt verzoeker op dat het belang van het kind twee aspecten omvat, namelijk (1) het behoud van de eenheid van het gezin, en (2) het welzijn van het kind zelf (EHRM dd. 06/07/2010 nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/ Zwitserland (GK), §§ 135-136).
Rekening houdend met het gegeven dat artikel 8 EVRM de daarin vervatte waarborgen rechtstreeks beschermd en dus van directe toepassing is en dat dit artikel ook primeert op de Vreemdelingenwet, dient van de rechtspraak van het EHRM toepassing te worden gemaakt op de concrete casus van verzoeker:
Zo zal hierna elk van de Boultif/Üner-criteria (voor zover van toepassing) (EHRM dd. 02/06/2015, nr. 6009/10, K.M. / Zwitserland, § 51) worden overlopen en toegepast op de casus van verzoeker:
1. de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf:
In casu: betreft het eend diefstal van kleren ter waarde van 600 euro op datum van 22/03/2022.
2. de duur van het verblijf in het gastland:
In casu: verzoeker heeft een tijd lang illegaal in België verbleven, was gehuwd met zijn expartner en heeft hiermee een gemeenschappelijk kind.
3. het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
In casu: verzoeker pleegde de strafbare feiten op 22/03/2022. Met andere woorden sinds zijn strafbare feiten tot het nemen van de bestreden beslissing, zijn er reeds bijna 2 jaren en 8 maanden verlopen. De PV's die verweerder aanhaalt kunnen niet zijn nadeel spelen. Verzoeker heeft zijn inschrijving in het Vreemdelingenregister gewerkt en is nog steeds aan het werk om niet alleen te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud maar ook om de onderhoudsbijdrage van zijn kind te kunnen betalen en zijn ex-partner financieel bij te staan aangezien zijn reeds jaren niet aan het werk is.
4. de nationaliteit van alle betrokkenen:
In casu: verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit. De ex-echtgenote van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Het kind van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit.
5. de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven:
In casu: verzoeker heeft / had een Belgische echtgenote en een Belgisch kind met wie hij steeds heeft samengewoond, tot aan de familiale twisten tussen hem en zijn ex-partner. Alle aanknopingspunten van het gezin van verzoeker situeren zich in België (zijn ex-partner is in België, heeft de BE nationaliteit, zijn kind is er geboren en heeft de BE nationaliteit, verzoeker werkt en woont in BE).
6. de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband:
in casu: niet van toepassing.
7. de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd:
I casu: er werd één kind uit dit huwelijk geboren op 23/11/2020, en de leeftijd van het kind is thans 4 jaar. Het kind zit dan ook op school.
8. de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien zij/hij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die de terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken:
In casu: Ten eerste dient gemeld te worden dat de ex-partner verschillende kinderen heeft uit verschillende voorgaande relaties. Ten tweede dateert het huwelijk van 2019, zodat op heden het huwelijk steeds duurt naar Marokkaans recht ongeacht het gegeven dat de gemeente de erkenning van het huwelijk niet heeft aanvaard. Vragen van de ex-partner naar het buitenland te gaan, is niet mogelijk en ook niet werkbaar voor de andere vaders van de andere kinderen. Vragen van verzoeker om naar een ander land te gaan en op afstand contact te onderhouden met zijn kind, is niet werkbaar en zelf in strijd met wat in de vonnis van april en mei 2024 is opgenomen. Dit zou de ex-partner alleen maar extra munitie geven om klachten te gaan neerleggen voor de zogenaamde niet-nakoming van het omgangsrecht. Alle aanknopingspunten van het gezin van verzoeker situeren zich in België. Het is voor verzoeker onmogelijk om in zijn onderhoud te voorzien in het land van herkomst. Een gelijkaardige baan vinden in het land van herkomst is zo goed als uitgesloten, en de mentaliteit totaal anders is, zodat een re-integratie in het land van herkomst op korte en lange termijn totaal uitgesloten is.

9. het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling:
In casu: het belang van het welzijn van de kinderen, dient gezocht te worden in het behoud van de eenheid van het gezin en het welzijn van het kind zelf. Hun kind is in België geboren. Hun kind spreekt Nederlands. Verzoekers ex-echtgenote heeft de Belgische nationaliteit. Het betreft hier een nog steeds gehuwd koppel dat een gemeenschappelijk kind heeft. Het kind dient in de nabijheid van haar vader en moeder op te groeien. Wanneer verzoeker zou komen te worden verwijderd, kan het minderjarig kind en verzoekers ex-echtgenote onmogelijk mee volgen. Er dreigt een ernstige schade te ontstaan in de ontwikkeling en opvoeding van het minderjarig kind. Bovendien is onredelijk en zelfs onevenredig op te stellen dat via de moderne communicatiemiddelen het contact met het minderjarig kind kan plaatsvinden. Verzoeker heeft vonnis van de Familierechtbank na te leven en die kunnen alleen maar nageleefd worden door fysiek aanwezig te zij op Belgische bodem. Met andere woorden het is aan een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat zowel het kind van verzoeker, als diens Belgische ex-echtgenote ernstige problemen zullen ondervinden in het land van herkomst van verzoeker.
10. de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.
In casu: Verzoeker is geboren 1983 en is thans 41 jaar. Het kind van verzoeker is thans 4 jaar en in België geboren. Hun gemeenschappelijk kind is verwekt in België, heeft een Belgische geboorteakte en de Belgische nationaliteit. Verzoeker heeft familie in België en werkt in België. Zijn sociale, familiale en culturele banden zijn hechter met België dan met zijn land van herkomst. Uit alle door verzoeker bijgebrachte stukken, blijkt dat de hechtheid met België beduidend belangrijker is dan met Marokko.
Verder wenst verzoeker op te merken dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de argumenten en stukken die verzoekers raadsman aan verwerende partij per mail (dd. 29/04/2024 en dd. 07/07/2024) (zie administratief dossier) overmaakte, werden in overweging genomen om tot de bestreden beslissing te komen, hoewel verwerende partij ze heeft ontvangen (administratief dossier).
Uit de aangehaalde elementen maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgisch kind en echtgenote.
Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens familie (Belgische kind). Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zijn kind is er geboren en getogen. Verwerende partij heeft echter onvoldoende rekening gehouden met deze elementen en overwegingen.
Verzoeker maakt minstens aannemelijk dat verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgisch kind en echtgenote ondergaan.
Weigering van verblijf, houd in dat verzoeker ambtelijk geschrapt wordt, geen legaal verblijf meer heeft en bijgevolg niet legaal kan werken om zijn gezin te onderhouden. Verzoeker is op de juiste weg, heeft geen slechte contacten en wens zijn kind overeenkomstig de vonnissen van Familierechtbank te zien en financieel te steunen en dit wordt hem door de bestreden beslissing de facto onmogelijk gemaakt.
De houding van verwerende partij stuurt in principe aan steeds het verblijf te "weigeren" om redenen van "openbare orde", waardoor verzoeker opnieuw terechtkomt in de illegaliteit.
Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.
Met betrekking tot de schending van het hoorrecht en artikel 40ter § 2, 3° Vreemdelingenwet (juncto zorgvuldigheidsbeginsel):
In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C□249/13,
http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*
In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:
Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf (bijlage 20 zonder BGV)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.
Verder verwijst verweerder naar de term "daadwerkelijke zorg" van artikel 40ter § 2 ,3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft de "daadwerkelijke zorg" op zich te hebben

genomen. Daar gebruikt verweerder voor de invulling van deze term "daadwerkelijke zorg" 'voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat".
Wanneer verweerder zelfstandig invulling geeft aan de term daadwerkelijke zorg door "het voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat" voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.
Immers, de term "daadwerkelijke zorg" is ingevoegd bij door Wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, BS. 22 augustus 2024, (in werking dd. 01/09/2024).
Deze wet trad in werking op 01/09/2024 en verzoeker werd nooit gevraagd om tevens de "daadwerkelijke zorg" over zijn kind bij te brengen.
Alleen werd hem op 19/12/2023 gevraagd om de "financiële en affectieve banden" met zijn kind bij te brengen. Verzoeker bracht de nodige vonnissen van de Familierechtbank en de foto's en betalingen van de onderhoudsbijdrage bij.
De vreemdelingewet definieert niet was "de daadwerkelijke zorg" betekent zodat verwerende partij geen specifieke invulling mag aan geven.
De verblijfsaanvraag van verzoeker dateert van 28/07/2023 en de nieuwe term "daadwerkelijke zorg" trad in werking op 01/09/2024. Verwerende partij nam pas de bestreden beslissing op 21/1/2024, zijnde 2 maanden na de inwerkingtreding van de nieuwe term 'daadwerkelijke zorg", gezien sinds de verbreking van het arrest van de Raad verzoeker geplaatst worden in de situatie zoals deze bestond net op voor de eerste weigeringsbeslissing (bijlage 20 zonder BGV) door verwerende partij. Gezien de vernietiging werkt met een retro-actieve wijze, wordt van verwerende partij verwacht zich ook in de situatie zich te begeven en eventueel bijkomende documenten / stukken bij te vragen, rekening houden met de huidige gewijzigde / aangepaste wetgeving.
Verwerende partij heeft in het verleden (lees: 19/12/2023) (zie administratief dossier) reeds aan verzoeker om bijkomende stukken/documenten gevraagd om de actuele situatie van verzoeker te kunnen beoordelen, maar heeft in casu nagelaten verzoeker dezelfde gelegenheid te geven deze "daadwerkelijke zorg" (wat het ook moge betekenen) aan te tonen met allerlei stukken /documenten.
Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).
De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.
Verzoeker werd niet verder ondervraagt noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.
Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

In haar pleitnota stelt verzoekende partij met betrekking tot het tweede middel:

"Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel:
3.1. Stand van zaken:
De bestreden beslissing vormt een inmenging in het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven van verzoeker met zijn Belgisch minderjarig kind. Verzoeker toont een duurzame, effectieve gezinsband aan: gedeeld ouderlijk gezag, regelmatige omgang overeenkomstig gerechtelijke beslissingen van de Familierechtbank Antwerpen, en een maandelijkse onderhoudsbijdrage. Verzoeker werd bovendien op geen enkel moment gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.
3.2. Bij gebrek aan betwisting:
Ook op dit punt laat verwerende partij na enig tegenargument aan te voeren. Zij betwist niet dat verzoeker de vader is, niet dat hij het gezamenlijk ouderlijk gezag uitoefent, niet dat hij zijn onderhoudsbijdrage betaalt, en niet dat er gerechtelijke beslissingen bestaan die de omgang regelen en die hij naleeft.
3.3. Bespreking:
Het evenredigheidsvereiste van artikel 8, tweede lid EVRM impliceert een "fair balance" tussen het belang van verzoeker en zijn gezin enerzijds, en het door de Staat nagestreefde doel anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).
De aan de hand van de Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 51) te verrichten toets valt in casu onmiskenbaar in het voordeel van verzoeker uit: het enige verzoeker verweten feit betreft een diefstal van kleding ter waarde van 600 euro, daterend van 22 maart 2022 – een feit dat verwerende partij overigens reeds eerder, via artikel 43 Vw., tevergeefs tegen verzoeker heeft trachten in te roepen. Verzoeker legt sindsdien een onberispelijk parcours af, werkt en verblijft in België, en onderhoudt regelmatige, gerechtelijk vastgelegde omgang met zijn zoon.
Tegenover dit beperkte en gedateerde feit staat het belang van een kind van thans vijf jaar bij een ongestoorde relatie met zijn vader – een belang dat volgens het Hof zowel het behoud van de gezinseenheid als het welzijn van het kind zelf omvat (EHRM 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

Een beslissing die deze twee belangen niet uitdrukkelijk tegen elkaar afweegt, voldoet niet aan de motiveringsplicht die artikel 8 EVRM aan een inmenging in het gezinsleven stelt (EHRM, Nunez/Noorwegen, § 84).
Het hoorrecht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als neerslag van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, vereist dat een betrokkene zich vooraf kan uitspreken over elementen die de overheid ten nadele van hem in aanmerking wenst te nemen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida).
Dit geldt des te meer wanneer de overheid, zoals hier, een nieuw wettelijk begrip voor het eerst op de concrete situatie van de betrokkene toepast (zie het eerste middel). Nu verzoeker nooit werd uitgenodigd om zijn actuele gezinssituatie toe te lichten, kon hij ook niet weten welke elementen precies ontbraken, laat staan deze aanvullen (cf. R.v.V. arrest nr. 128.856 van 5 september 2014). Het hoorrecht is daarmee op onherstelbare wijze geschonden, en verwerende partij laat na dit, bij gebrek aan enig verweer, ook maar te betwisten.
Het tweede middel is derhalve gegrond."

2.11. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar een schending van artikel 40*ter,* §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.12. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Waar verzoekende partij aldus verwijst naar de *Boultif/Üner*-criteria zoals ontwikkeld door het EHRM benadrukt de Raad dat zij geen gevestigde vreemdeling is en dus deze criteria niet op haar van toepassing zijn (EHRM, *Pormes v. the Netherlands*, 28 juni 2020, overwegingen 52 en 53).

Met betrekking tot haar gezinsleven met haar minderjarig kind benadrukt de Raad verder dat verwerende partij niet zozeer betwist dat er nog een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgisch kind. Wel heeft zij geoordeeld dat niet blijkt dat deze band van die aard is dat verzoekende partij ook een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegestaan.

Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat het loutere gegeven van een gezinsband nog niet maakt dat zij in alle gevallen recht heeft op een verblijf in België of dat er op België een positieve verplichting rust om haar toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 al op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan. Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet zijn voldaan aan de wettelijk voorziene voorwaarden om een gezinshereniging te kunnen genieten.

In artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet heeft de wetgever een verblijfsrecht als ouder van een Belgisch minderjarig kind afhankelijk gesteld van de voorwaarden dat deze ouder dit kind begeleidt of vervoegt, dat hij het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over dit kind uitoefent en dat hij de daadwerkelijke zorg draagt over dit kind. Nog heeft de wetgever in artikel 40*ter*, § 3 van de Vreemdelingenwet een bijkomende garantie voorzien die inhoudt dat moet worden onderzocht of het recht van vrij verblijf en verkeer op het EU-grondgebied van de minderjarige Belg niet in het gedrang komt. Indien verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 ter, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en evenmin blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals voorzien in artikel 40*ter*, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij maakt gewag van het hoger belang van het kind, maar artikel 40*ter*, § 3 van de Vreemdelingenwet kan worden geacht de vertaling hiervan te zijn. Verwerende partij heeft reeds ten volle rekening gehouden met het hoger belang van haar kind.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar kind haar niet kan volgen naar haar herkomstland, blijkt ook niet dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat haar kind haar dient te volgen. De verwerende partij heeft omstandig gemotiveerd dat verzoekende partij niet heeft aangetoond de daadwerkelijke zorg voor haar kind op te nemen, dat de voornaamste zorgdrager de moeder van het kind is, en dat uit niks blijkt dat zij deze rol niet verder onafhankelijk van verzoekende partij kan opnemen, temeer verzoekende partij ook verder vanuit het buitenland financieel kan bijdragen. Haar volledig subjectieve overtuiging dat het voor haar onmogelijk is om een tewerkstelling te vinden in het herkomstland kan niet volstaan om aan voorgaande afbreuk te doen. De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat het kind het Belgische grondgebied dient te verlaten.

Verzoekende partij toont verder ook niet aan dat de verwerende partij een oordeel velt dat in strijd is met hetgeen beslist door de Familierechtbank. Deze rechtbank heeft ook geen bevoegdheid op verblijfsrechtelijk vlak, maar kan wel in het licht van de verblijfsrechtelijke situatie van de ouders de nodige maatregelen nemen, rekening houdend met de belangen van de betrokken kinderen. Verzoekende partij toont trouwens ook niet aan dat zij zonder verblijf in België of wanneer zij in het buitenland verblijft geen band met haar kind kan opbouwen. In deze situatie kan zij via de Familierechtbank een andere regeling afspreken die maakt dat de banden met haar kind op andere wijzen kunnen worden verdergezet. Minstens bracht of brengt zij geen argumenten naar voor dat dit niet mogelijk is. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat het kind *"ernstige schade (..) in (diens) ontwikkeling en opvoeding"* dreigt op te lopen door het feit dat verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft.

Anders dan wat verzoekende partij voorts nog lijkt voor te houden, wordt haar verblijf niet geweigerd om redenen van *"openbare orde*" maar wel omdat zij niet voldoet aan hetgeen bepaald in artikel 40*ter,* §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en evenmin blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 40*ter,* §3 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. Waar de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord merkt de Raad op dat dit recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat zij diende te worden uitgenodigd om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familieleven binnen te brengen en dat wanneer de overheid met vragen zit zij de rechtsonderhorige hiervan in kennis moet stellen en zij op basis van de voorgelegde documenten dan een oordeel moet vormen, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familieleven, die zij nog niet eerder had bijgebracht of die door de verwerende partij nog niet gekend waren, nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Ook waar zij opnieuw haar betoog herhaalt inzake de invulling van het begrip *"daadwerkelijke zorg"* door de verwerende partij en het tijdstip van de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024 volstaat het te verwijzen naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtzoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.14. Het tweede middel, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, is, in zoverre ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.15. Verzoekende partij zet een derde middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"DERDE MIDDEL: Schending aan van de artikelen 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) juncto artikel 8 EVRM:

Met betrekking tot de uiteenzetting inzake artikel 8 EVRM en toegepast op de situatie van verzoeker, verwijst verzoeker naar het tweede middel.
Artikel 5 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:
"De staten moeten eerbied tonen voor de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders om te voorzien in een passende begeleiding van het kind."
Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Elk kind heeft het recht op bijstand en voorzieningen voor de ouders of wettige voogden."
Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:
"Elk kind heeft het recht op een naam en een nationaliteit en, voor zover mogelijk, het recht zijn/haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."
De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoekers zoon verder voor onbepaalde tijd van zijn vader gescheiden zal leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 5 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 http://www.raadvst-consetat.be (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)
Verzoeker is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.
Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat het Belgisch kind van verzoeker momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd, daar verzoeker een bijlage 20 werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid zijn taken van vader op te nemen om zijn kind financieel en materieel te onderhouden en zodoende de vonnissen van de Familierechtbank van 15/04/2024 en 06/05/2024 na te leven (zie administratief dossier).
De minderjarige Belgische zoon heeft niet alleen zijn Belgische moeder maar ook zijn Marokkaanse vader nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van hun persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt hem nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen.
Zo is er een schending van de in het derde middel aangehaalde bepalingen zake het Kinderrechtenverdrag en dit in samenlezing met artikel 8 EVRM.
Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd daar niet alleen verzoeker benadeeld is maar ook zijn minderjarige Belgische zoon."

In haar pleitnota stelt verzoekende partij als volgt met betrekking tot het derde middel:

"Derde middel: schending van de artikelen 5 en 18 van het Kinderrechtenverdrag juncto artikel 8 EVRM:
4.1. Stand van zaken:
De artikelen 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) verplichten de verdragsstaten tot eerbiediging van de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders bij de opvoeding van het kind, en tot het waarborgen van de gezamenlijke verantwoordelijkheid van beide ouders daarvoor. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de Belgische zoon van verzoeker voor onbepaalde tijd van zijn vader gescheiden blijft.
4.2. Bij gebrek aan betwisting:
Verwerende partij gaat op dit middel op geen enkele wijze in en betwist geen van de eraan ten grondslag liggende feiten.
4.3. Bespreking:
De artikelen 5 en 18 IVRK hebben, wat het daarin gewaarborgde recht op eerbiediging van de ouderlijke verantwoordelijkheid betreft, rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde en primeren als dusdanig op strijdige bepalingen van intern recht (cf. de vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de rechtstreekse werking van bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, o.m. Cass. 4 november 1999). Het belang van het kind vormt daarbij geen loutere retorische overweging, maar een norm waaraan de overheid haar beslissing dient te toetsen, en die zowel het behoud van de gezinseenheid als het individuele welzijn van het kind omvat.
Een precair verblijfsstatuut van de vader – zoals door de bestreden beslissing veroorzaakt – belet verzoeker legaal te werken en zijn onderhoudsverplichtingen jegens zijn zoon te blijven nakomen, en ondermijnt zo rechtstreeks de door de artikelen 5 en 18 IVRK gewaarborgde rechten van het kind zelf, dat nochtans geen partij is bij, noch verantwoordelijk is voor, de aan zijn vader verweten feiten. De bestreden beslissing weegt dit gevolg voor het kind op geen enkel moment af.
Het derde middel is derhalve gegrond.

2.16. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 EVRM in het tweede middel, kan de Raad ook volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking daarvan.

2.17. Verzoekende partij kan, gelet op de bespreking van het eerste en tweede middel, niet gevolgd worden als zou de verwerende partij geen oog hebben gehad voor het hoger belang van het kind. Naast de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoont dat de bepalingen van het IVRK waarop zij zich beroept rechtstreekse werking hebben (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206) maakt zij aldus ook niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind geschaad is door het treffen van de bestreden beslissing.

2.18. Het derde middel, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.19. Verzoekende partij zet een vierde middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"VIERDE MIDDEL: Schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, met name exceptie van onbevoegdheid, met name schending van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van artikel 40ter §2, 3° en §3 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien artikel 40ter §2, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:
"[…]
[…]
3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument. […]
§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. […]"
Aangezien de bestreden beslissing genomen is door de heer S. (..) I. die de titel van "attaché" draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:
Dat uit het MB van 18/03/2009 nergens blijkt dat er delegatie werd gegeven aan een "attaché" om toepassing te maken van artikel 40ter § 2, 3° en §3 van de Vreemdelingenwet.
Dat niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 40ter § 2, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.
Immers, artikel 40ter §2, 3° en § 3 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van) artikel 40ter §2, 3° en § 3.
Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 40ter § 2, 3° en § 3.
In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 40ter § 3 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 40ter §2, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet door de voormelde "attaché" gemaakt is door een onbevoegde persoon.
Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.
Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.
Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

In haar pleitnota stelt verzoekende partij als volgt met betrekking tot het vierde middel:

"Vierde middel: onbevoegdheid van de steller van de akte:
5.1. Stand van zaken:
De bestreden beslissing werd genomen door de heer S. (..) I., die de titel van "attaché" draagt. Uit het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt niet dat aan een "attaché" delegatie werd verleend om toepassing te maken van artikel 40ter, § 2, 3° en § 3 Vw.
5.2. Bij gebrek aan betwisting:
De bevoegdheid van de steller van een administratieve akte raakt de openbare orde en dient door Uw Raad hoe dan ook ambtshalve te worden onderzocht. Verwerende partij, die als enige over de interne documenten beschikt waaruit een eventuele delegatie zou kunnen blijken, laat na ook maar één element aan te voeren dat de bevoegdheid van de ondertekenaar zou kunnen staven.
5.3. Bespreking:
Bevoegdheid is een substantiële, op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste. Het is niet aan verzoeker om het gebrek aan delegatie te bewijzen; het is aan het bestuur om, wanneer dit wordt

opgeworpen, de bevoegdheid van de ondertekenaar aan te tonen aan de hand van een duidelijke wettelijke of reglementaire grondslag. Het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 bevat, wat de toepassing van artikel 40ter, § 2, 3° en § 3 Vw. door een "attaché" betreft, geen enkele uitdrukkelijke delegatie. Bij ontstentenis daarvan komt de bevoegdheid om deze bepaling toe te passen exclusief aan de Minister zelf toe.
Overeenkomstig vaste rechtspraak van Uw Raad (o.m. arrest nr. 130.817 van 3 oktober 2014) leidt de schending van een substantiële vormvereiste zoals de bevoegdheidsdelegatie tot de nietigverklaring van de beslissing, ongeacht de vraag of het resultaat ten gronde anders had kunnen zijn. Een beslissing die, zoals hier, door een daartoe niet-gemachtigde ambtenaar wordt genomen, is aangetast door een gebrek dat niet kan worden geregulariseerd.
Het vierde middel is derhalve gegrond."

2.20. De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing werd genomen met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), dat voorziet dat een beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet wordt erkend dient te worden genomen door "*de minister of zijn gemachtigde*". Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing zelf blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen door I.S., attaché, en dat deze ambtenaar optrad "*voor de Minister van Asiel en Migratie*". Uit artikel 13, § 1 van het Delegatiebesluit blijkt dat een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken dat minimaal de functie van attaché uitoefent bevoegdheid wordt verleend om beslissingen te nemen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat deze ambtenaar zich schuldig maakte aan bevoegdheidsoverschrijding of enige bepaling van het Delegatiebesluit of artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet schond door de bestreden beslissing te nemen.

2.21. Het vierde middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER